

Ενάντια στα μνημόνια τρόικας και κυβέρνησης, ενάντια στην ΕΕ

Του **Δημήτρη Γρηγορόπουλου**

Επήλθε λοιπόν η στιγμή της ρήξης, που «απειλούσε» η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Βέβαια, η ρήξη στην οποία προχώρησε είναι διαπραγματευτική για τη δική της λογική και τη δική της πολιτική βούληση. Εξάλλου, ανενδοίαστα, το ομολογεί: «Το δημοψήφισμα είναι το διαπραγματευτικό υπερόπλο». Επομένως, οι βερμπαλισμοί για σεβασμό της δημοκρατίας και της λαϊκής ετυμηγορίας, για προστασία της αξιοπρέπειας του λαού απ' τις ιταμές απαιτήσεις των Βρυξελλών, όλα πάνω περίπατο στην υποτελή μικροαστική λογική της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ. Αυτή η λογική επισείει το φόβητρο της λαϊκής εξέγερσης στον αστό αφέντη, για να διασφαλίσει το οικονομικό και πολιτικό status της και μια κάπως λιγότερο επώδυνη, στην καλύτερη περίπτωση, διευθέτηση για το λαό. Στη συγκυρία, μ' ένα συντριπτικό συσχετισμό υπέρ της ΕΕ και οριακή την αντοχή του λαού, με απλήρωτο το ΔΝΤ, η ούτως ή άλλως συμβιβαστική ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, ελάχιστα ψιχία μπορεί να προσδοκά απ' τις ανάληπτες Βρυξέλλες σε μια νέα διαπραγμάτευση και μετά το όχι του δημοψηφίσματος. Εκτός αν, αντί να πάει στις Βρυξέλλες πάει στο λαό. Μόνον με το λαό στους δρόμους θα εξασφαλιστεί η δύσκολη αλλά μόνη εφικτή λύση υπέρ των συμφερόντων του, η ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ. Βέβαια, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει τέτοια πρόθεση. Όπως αποδείχτηκε, διαπραγματεύεται πρόθυμη ακόμη και να απεμπολήσει το δημοψήφισμα, ερχόμενη σε συμφωνία με τις Βρυξέλλες ή προετοιμάζοντάς την για μετά το δημοψήφισμα. Ήδη η κυβέρνηση με προτροπή του Γιούνκερ υπέβαλε (1/7) αίτημα στον ESM για διετές δάνειο 29,1 δισ. με νέο μνημόνιο «πολύ κοντά στις απαιτήσεις των δανειστών»! Δηλαδή, λένε, όχι για να πουν ένα ταπεινωτικό ναι σε νέο μνημόνιο! Δυστυχώς και μ' αυτήν την εξέλιξη ηγετικά στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας συνηγορούν για τη συνέχιση της διαπραγματευτικής αβελτηρίας και αντί να την καταγγείλουν, εξακολουθούν το τροπάριο της δημαγωγίας απ' το βήμα της τηλεόρασης, διαβεβαιώνοντας ότι στο νέο κύκλο της διαπραγμάτευσης θα υπάρξει «βαθύ κούρεμα του χρέους και τέρμα της λιτότητας». Είναι προφανές ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ υπονομεύει ποικιλότροπα το ΟΧΙ. Όταν στο αίτημα Τσίπρα προς τους θεσμούς ο ΣΥΡΙΖΑ αποδέχεται την πρόταση Γιούνκερ, με διατήρηση της έκπτωσης 30% του φόρου για τα νησιά, χρονική μετάθεση απλώς επαχθών μέτρων (μηδενική ρήτρα, νόμος 2010 για συντάξεις κ.ά.) και με δήλωση για το χρέος όπως ο οπαδός του ΣΥΡΙΖΑ θα ψηφίσει όχι εναντίον της πρότασης Γιούνκερ, την οποία ο αρχηγός του τελικά αποδέχεται σχεδόν καθ' ολοκληρίαν; Για ποια λιτότητα θα διαπραγματευτεί ο Τσίπρας μετά το όχι, όταν με το νέο δάνειο για αποπληρωμή χρεών και όχι για ανάπτυξη και το τρίτο αριστερό μνημόνιο θα αναπαράγει το φαύλο κύκλο δανεικά - μέτρα - λιτότητα, που ακόμη και τώρα εξορκίζει; Οι συσχετισμοί στο ΣΥΡΙΖΑ αλλάζουν ραγδαία μετά την οδυνηρή διάψευση των ουτοπικών προσδοκιών του και αντίθετα την άκρα σκλήρυση του συστήματος, εγχώριο και διεθνούς, που ως όρο για την αποδοχή της ταπεινωτικής πρότασης Τσίπρα απαιτεί τη ματαίωση του δημοψηφίσματος.

Ο τρόμος της χρεοκοπίας αλλάζει ραγδαία τους συσχετισμούς στον ΣΥΡΙΖΑ: Στελέχη επώνυμα της αστικής πλευράς του τάσσονται υπέρ της ματαίωσης του δημοψηφίσματος (Δραγασάκης, Χρυσόγονος, Πανούσης, Κούλογλου) και άλλοι ακόμη. Και σε επίπεδο κυβέρνησης, χωρίς να το δημοσιοποιούν. Η

κεντριστική πτέρυγα με επικεφαλής τον Τσίπρα που επιδίωκε ένα «εξωραϊσμό» της συμφωνίας για να σώσει τα προσχήματα στην κομματική και εκλογική βάση και να διασώσει την περιπόθητη εξουσία, ήδη υποχωρεί άτακτα προς τα δεξιά φοφοδεής απ' τις επιπτώσεις του ναυαγήσαντος πολιτικού παιχνιδιού. Απ' την αφόρητη πίεση επηρεάζεται και η Αριστερή Πλατφόρμα. Ως το κατ' εξοχήν μικροαστικό τμήμα του ΣΥΡΙΖΑ χάνει μια ακόμη ευκαιρία να στραφεί κατά των εξευτελιστικών συμβιβασμών της δεξιάς και του κέντρου του ΣΥΡΙΖΑ, αναπαράγοντας το κουρελιασμένο απ' την ίδια την ηγεσία αφήγημα της θαυματουργού διαπραγμάτευσης...

Απέναντι στην αστική ψυχή του ΣΥΡΙΖΑ, που ορρωδεί προ των κινδύνων και τρέμει την πραγματική κοινωνική ρήξη, το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αντιτάσσουν ένα περήφανο, ανυποχώρητο σύνθετο όχι, που στις συνθήκες άτακτης φυγής του ΣΥΡΙΖΑ, αποκτά μεγαλύτερη πολιτική και ηθική αξία. Μαζί μας συμπαρατάσσονται δεκάδες, εκατοντάδες χιλιάδες συνειδητοποιημένοι αριστεροί, που αποκρούουν τις παλινδρομήσεις μίας περιδεούς και αποσβολωμένης ηγεσίας.

Με τυπική λογική (και κακοπροαίρετη συνάμα) το όχι των ΝΑΡ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ συμπίπτει με το όχι του ΣΥΡΙΖΑ (τα προς τρίτον ίσα είναι και μεταξύ τους ίσα) και βάσει του δικαίου του ισχυρού υπηρετεί τον τακτικισμό του ΣΥΡΙΖΑ. με τη δεσπόζουσα όμως στον μαρξισμό διαλεκτική λογική των αντιθέσεων η «ταυτότητα» συνυπάρχει με την αντίθεση που κυριαρχεί και προσδιορίζει το δικό μας όχι. Το όχι λοιπόν του ΝΑΡ είναι αντίθετο με το κίβδηλο όχι του ΣΥΡΙΖΑ: Είναι ένα τριπλό προλεταριακό όχι: Όχι στην κανιβαλική πρόταση των δανειστών - Όχι στο νέο μνημόνιο και στη νέα διαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ - Όχι στο ευρώ και την ΕΕ - Ρήξη και ανατροπή. Το τριπλό όχι δεν είναι τεχνητό κατασκεύασμα. Απορρίπτει την πολιτική των μνημονίων οποιασδήποτε παραλλαγής και μίγματος και τη δομική υπέρβασή τους από μια ριζοσπαστική πολιτική. Αν το όχι στην πρόταση Γιούνκερ δεν συνοδεύεται απ' το όχι στο μνημόνιο του ΣΥΡΙΖΑ, τότε δικαιολογημένα θα νοείται ως ταυτόσημο με το όχι του ΣΥΡΙΖΑ και θα είναι ευάλωτο σε υπεραριστερή κριτική. Αν το όχι στα μνημόνια δεν συνοδεύεται απ' την αξιοποίηση μιας ριζοσπαστικής προοπτική (έξω από ευρώ, ΕΕ, αντικαπιταλιστικοί στόχοι - κόμβοι), τότε δεν συμβάλλει στην ανατροπή της ακολουθίας των μνημονίων, συμβάλλει αντικειμενικά στην παράτασή τους.

Το όχι του ΣΥΡΙΖΑ, παρά την ανειλικρίνειά του, και η αντίστοιχη ρητορική που το συνοδεύει, ανεξάρτητα απ' τις πολιτικές σκοπιμότητες της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, υποθάλπει μια ριζοσπαστική δυναμική κατά της ΕΕ, αυθόρμητη κυρίως και όχι προϊόν χειραφετημένης συνείδησης, όπως συνέβη και στις αρχές του Φλεβάρη, όταν η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ διέχεε την αίσθηση ότι ανθίσταται σθεναρά στις πιέσεις των δανειστών.

Το όχι αφητηρία για αντιΕΕ αντικαπιταλιστική δράση

Το δημοψήφισμα ανεξάρτητα απ' τους σχεδιασμούς της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ καλλιεργεί ένα κλίμα ρήξης με την ΕΕ (το ποσοστό των υποστηρικτών της ρήξης έχει ανέλθει στο 35%), πληγωμένης εθνικής περηφάνιας, ενεργοποίησης του λαϊκού παράγοντα και όχι ανάθεσης, ταξικής και πολιτικής αντιπαράθεσης με τα μονοπώλια και τους μηχανισμούς της υπεραντιδραστικής ΕΕ και με το μαύρο μέτωπο στη χώρα μας (ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ, κεφάλαιο, άθλια μιντιοκρατία). Αυτό το ευρύ πλαίσιο σύγκρουσης προάγει την ταξική εμπειρία και συνειδητοποίηση των μαζών. Βέβαια, η αναγωγή της ταξικής εμπειρίας σε ταξική συνείδηση δεν είναι ούτε αυτόματη ούτε γραμμική υπόθεση. Το μεγαλύτερο τμήμα των πολιτών που εκδηλώνει ρηξιακές διαθέσεις ανήκει στο ΣΥΡΙΖΑ. Η ταξική τους εμπειρία συγκρούεται με την ιδεολογική ηγεμονία της ηγεσίας, η οποία το κλίμα ρήξης επιχειρεί να το χειραγωγήσει με την ενίσχυση μιας αποτελεσματικότερης διαπραγμάτευσης, αποδεδειγμένα, ουτοπικής πλέον. Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ το γνωρίζει. Γι' αυτό, ουσιαστικά αξιοποιεί την «ηρωική» διαπραγμάτευση, για να περισώσει την επιρροή της στη βάση της. Ακόμη, μεταμορφώνει μια εμβρυσώδη αντιιμπεριαλιστική τάση σε ρηχό εθνικισμό, προσωποποιεί την ταξική αντίθεση με αιχμή τους κακούς Σόιμπλε, Ντάισεμπλουμ κ.ά., εμφανίζει την ταξική επιλογή της ένταξης σε ΕΕ και ΝΑΤΟ ως νομοτέλεια ανυπέρβλητη.

Παράλληλα, η ηγεσία της Αριστερής Πλατφόρμας αντί να συγκρουστεί με τη δεξιά πολιτική της ηγεσίας και να ισχυροποιήσει το ριζοσπαστικό ρεύμα νομιμοποιεί στο κοινό αυτό την επαναδιαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ συνδέοντάς την με μαξιμαλιστικές θετικές συνέπειες.

Το ΝΑΡ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες ριζοσπαστικές δυνάμεις πρέπει να αναπτύξουν αγωνιστικούς δεσμούς μ' αυτές τις μάζες, επιχειρώντας να τις αποστασιοποιήσουν απ' την αστική πολιτική που ενστερνίζεται η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ. Η όσμωση με τις διαφοροποιούμενες όχι όμως και απελευθερωμένες απ' τα ιδεολογήματα της ηγεσίας τους, μάζες του ΣΥΡΙΖΑ, πρέπει πρώτ' απ' όλα να συντελείται στην κοινή αγωνιστική δράση, στη σύναψη αγωνιστικών δεσμών, με όρους κινήματος και όχι ανάθεσης. Η αγωνιστική συνάντηση μ' αυτές τις δυνάμεις και μ' άλλες κινηματικές και πολιτικές πρέπει να πραγματοποιείται όχι στη βάση ενός στείρου «φτωχού» όχι που εύκολα χειραγωγείται από ηγεσίες και την πολιτική υστεροβουλία τους. Ούτε στη βάση ενός επιφανειακού πατριωτισμού ευάλωτου στον εθνικισμό και στην αταξική στάση, ούτε με υπόκλιση στις όποιες αυταπάτες τους, για να μη «τρομάξουν» από τις προωθημένες ιδέες μας και αποστασιοποιηθούν απ' το ριζοσπαστικό αντικαπιταλιστικό κίνημα. Οι πιο συνειδητοποιημένες κοινωνικοπολιτικές δυνάμεις, χωρίς διδακτισμό και δοκησιοφία, πρέπει να μπολιάζουν στις μισοδιαφοροποιούμενες μάζες, αξιοποιώντας και την πείρα τους, την αντίληψη ότι εναλλακτικό μονόδρομο αποτελεί η σύγκρουση με την Ευρωζώνη και την ΕΕ και όχι η «προοδευτική μεταρρύθμισή» της, η ταξική πάλη και όχι η συνεργασία με το «δημιουργικό» κεφάλαιο, η ρήξη με το αστικό κράτος και όχι η «συνέχειά» του.

Το ΚΚΕ εμμένοντας στη λογική του σεχταρισμού και του αναχωρητισμού επιλέγει το άκυρο, που αντικειμενικά όμως εξυπηρετεί το ναί. Αφαιρεί εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους απ' το όχι στο μνημόνιο της ΕΕ και κυρίως αδρανοποιεί τη μεγάλη κινηματική και πολιτική δύναμή του και την αποσύρει από το κυρίαρχο στη συγκυρία πεδίο ταξικής πάλης, που δεν θα κλείσει ασφαλώς την Κυριακή... Το ΚΚΕ δεν εκπλήσσει. Ίδια ήταν η συμπεριφορά του και στο κίνημα των πλατειών. Αν όμως, όπως έλεγε ο Λένιν, περιμένει να δει μια καθαρή επανάσταση, δεν θα τη δει ποτέ...

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν το Σάββατο 4 Ιουλίου 2015